

РЕШЕНИЕ

№ 21445

гр. София, 28.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Мargarита Немска**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6971** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от К. С., чрез процесуалния му представител адв. Т. М. от САК, срещу Решение №749/13.02.2024 г., постановено по НАХД № 13151/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 129-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-015175/ 01.08.2023г. на Началник група към Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП на С. е наложено глоба в размер на 3000.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че решението на първоинстанционния съд е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът отрича извършването на сочените в наказателното постановление действия, като възраженията му са насочени към анализа на свидетелските показания, в частност преценката на съда за достоверността на фактите и обстоятелствата, изложени от св. К. Ш., св. М. В. и св. В. Г.. Иска се отмяна на обжалваното решение на СРС и постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Началник група в СДВР, в отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, редовно

призован, не се явява и не се представлява, не взема становище по жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение №749/13.02.2024 г., постановено по НАХД № 13151/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 129-ти състав, е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-015175/ 01.08.2023г. на Началник група към Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП на С. е наложено глоба в размер на 3000.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП.

От фактическа страна съставът на СРС е установил, че на 02.07.2023 г., около 22:20 часа, в [населено място], св. Р. Н. П. - младши автоконтрольор към ОПП-СДВР и св. В. Й. В. се намирили на [улица], след кръстовището с [улица], когато чули звук от форсиране на автомобил, след което забелязали лек автомобил марка и модел БМВ М4, с рег. [рег.номер на МПС] , който на завоя от [улица]към [улица]извършил рисковани маневри, като подавал рязко газ и повишавал оборотите на двигателя, с което превъртал задвижващите колела на автомобила, който поднесъл при взимането на завоя. В хода на извършена проверка на водача на лекия автомобил било установено, че това е К. Д. С., който управлявал регистрирано на Д. К. С. ППС. На място на К. С. бил съставен АУАН серия G A №900110/02.07.2023 г. за това, че предварително повишавайки оборотите на двигателя и презавивайки умишлено извадил автомобила, който управлява извън контрол, с което е нарушил разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП, а именно, че не използва пътя, отворен за обществено ползване в съответствие с неговото предназначение, а именно само за превоз на хора и товари. Така съставеният АУАН е бил предявен на С., който го подписал без възражения. Такива не са подадени и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на образуваната административна преписка и съставеният АУАН, Началник група към ОПП-СДВР издал обжалваното пред СРС наказателно постановление, за деянието, описано в АУАН, квалифицирано като нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

СРС подробно анализирал приложените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, както и депозираните в хода на съдебното следствие свидетелски показания на актосъставителя Р. Н. П., на св. В. Й. В., както и на свидетелите К. Ш., М. В. и В. Г., които са в близки приятелски отношения със санкционираното лице. Съпоставени едни с други, както и с останалата доказателствена съвкупност, СРС достигнал до извода, че свидетелските показания на Ш., В. и Г. не са обективни доколкото целта им

е да изградят защитната теза на К. С..

Като последователни, обективни и логични били отчетени от СРС показанията на полицейските служители Р. П. и В. В.. Полицейските служители възприели пряко движението на автомобила на С.. СРС е проявил необходимата критичност като е подложил на проверка и показанията на полицейските служители. Предвид непредубедеността на свидетелите – полицейски служители, СРС е дал превес на показанията на П. и В., като е кредитирал показанията им, за сметка на показанията на другите трима свидетели.

СРС е изложил и мотиви досежно приложението на материалния закон и по възраженията във въззивната жалба. Намерил е, че правилно отговорността на С. е ангажирана по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, в който санкцията е определена в абсолютен размер. СРС подробно е анализирал признаците на състава, включително през призмата на легалната дефиниция на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП, и дефиницията за „дрифт“, наложена от съдебната практика.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата, кредитирайки показанията на част от свидетелите (полицейските служители), които ги е съпоставил с показанията на другите свидетели, като е изложил ясни мотиви за това. В тази връзка полицейските служители пряко са наблюдавали ситуацията, а именно начинът на управляване на автомобила от С.. Не са допуснати нарушения при оценката на показанията на К. Ш., М. В. и В. Г., тъй като съдът се е позовал на разминаванията в изложените обстоятелства. Прави впечатление, че въпреки че тримата са били заедно въпросната вечер и са се намирали на едно и също място имат разминавания във възприетията досежно начина на управление на лекия автомобил, какви са били движенията на автомобила /св. Ш. признава, че е забелязал движението на лекия автомобил на С., но не е гледал постоянно към него/, извършената проверка от полицейските служители /св. В. дори не е видял да спира екипа от полицейски служители/. Освен това тези свидетели са в близки отношения със С., а за полицейските служители не са констатирани никакви данни за заинтересованост от изхода на делото. Свидетелските показания са обсъдени подробно, като е мотивирано защо и на кои от тях съдът дава вяра. Правилно съдът е отбелязал липсата на заинтересованост у служителите на МВР, възприели непосредствено действията на С., за разлика от другите трима свидетели, намиращи се в близки приятелски отношения с касатора, които имат различни възприятия за ситуацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според чл. 2, ал. 1 от ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението.

В настоящия случай, от събраните в хода на производството писмени и гласни

доказателства и доказателствени средства, се установява по безспорен начин, че С. на посочената в АУАН и НП дата, управлявайки лек автомобил марка и модел БМВ М4, с рег. [рег.номер на МПС] , използва път - отворен за обществено ползване за друга цел, като презавива и форсира автомобила, като така довежда до загуба на сцеплението на гумите /дрифтира/. Макар и да липсва легално определение на „дрифт“, в практиката същото се е наложило като техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство извън контрол чрез „презавиване“, довеждайки до загуба сцеплението на задните гуми. Именно посочената техника на шофиране е предприета от страна на касатора.

В допълнение съдът не може да не отбележи обстоятелството, че К. С., видно от приложената по делото справка картон на водача, въпреки че има правоспособност за управление на лек автомобил от 19.10.2022 г. за едва две години като водач на ППС е демонстрирал завидно неуважение към правилата за движение по пътищата на страната, като въпреки множеството наложени му глоби същият не е ревизирал поведението си на пътя и отговорността, която същият поема, качвайки се в лек автомобил, спрямо останалите участници на пътя.

Настоящият състав на съда приема, че като е потвърдил наказателното постановление в цялост, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се следват разноски, каквито не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №749/13.02.2024 г., постановено по НАХД № 13151/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 129-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.